

Quan em vaig ficar al llit i vaig envoltar la Helen amb el braç, vaig pensar, i no pas per primer cop, que hi ha pocs plaers en aquest món que es puguin comparar amb la sensació d'abraçar-se a una dona bonica quan arribes mig mort de fred.

Als anys trenta no hi havia mantes elèctriques, i això era una pena, perquè ningú no les necessitava tant com els veterinaris rurals. Quan et treuen del llit de matinada i t'has de despullar enmig d'un estable, en el punt en què tens el metabolisme al nivell més baix, la sensació d'estar glaçat fins al moll de l'os és increïble. Però, sovint, la pitjor part era tornar al llit; no era estrany que m'estigués allà, esgotat del tot, durant més d'una hora i sense poder agafar el son, totalment desvetllat, fins que les meves extremitats començaven a reaccionar.

Però, des que em vaig casar, aquestes coses ja no eren més que un record funest. La Helen es va bellugar una mica encara adormida —s'havia acostumat que el seu marit se n'anés a mitja nit i tornés al cap d'una estona com una ràfega de vent del nord— i, amb un gest instintiu, se'm va acostar. Amb un sospir d'agraïment, vaig deixar que m'envoltés amb la seva agradable escalfor i, gairebé immediatament, els esdeveniments de les darreres dues hores van començar a esvair-se.

Tot plegat havia començat a la una de la matinada, amb l'estri-
dent timbre del telèfon de la tauleta de nit. I era la matinada de

diumenge, però no és rar que alguns grangers, després de la gresca de la nit de dissabte, facin una ullada al seu bestiar i es decideixin a avisar el veterinari.

Aquest cop havia estat en Harold Ingledew. Em va sobtar a l'instant que hagués tingut temps de tornar a la seva granja després de les seves deu gerres habituals al Four Horse Shoes, on mai no eren gaire rigorosos amb l'hora de tancar.

A través del telèfon es distingia clarament el barboteig espès de la seva veu rogallosa.

—Tinc una ovella pioca. Que pot venir?

—Està gaire greu?

En el meu estat semiinconscient, m'aferrava sempre a la minsa esperança que alguna nit algú em digués que potser podia esperar fins a l'endemà al matí. Encara no havia passat mai, i tampoc va passar aquella nit: el senyor Ingledew no acceptaria una negativa com a resposta.

—Sí, està molt malament. Se li ha de fer alguna cosa ràpidament.

No podia perdre ni un minut, vaig pensar amargament. Però segurament l'animal havia estat tot el vespre en aquell mateix estat, mentre en Harold era fora de gresca.

De tota manera, no tot eren males notícies. Una ovella malalta no era un assumpte gaire alarmant. Era molt pitjor quan haves de sortir del llit amb la perspectiva de les hores de feina que suposaven un part difícil en el teu estat de debilitat somnolenta. Però en aquest cas estava convençut que podria adoptar la meva tècnica semivigília, que significava simplement que podria presentar-me al lloc, resoldre l'emergència i tornar a ficar-me al llit sense deixar de gaudir dels molts beneficis del son.

A la pràctica rural hi havia tantes trucades nocturnes que m'havia vist obligat a perfeccionar aquest sistema, com sospito que també devien fer molts dels meus companys veterinaris. Hi havia una pila de feines estupendes que podia dur a terme mentre em trobava en aquesta mena d'estat de somnambulisme.

Així, amb els ulls tancats, vaig travessar la cambra de puntetes i em vaig posar la granota de feina. Vaig baixar el tram d'escalas sense gaire esforç, però, quan vaig obrir la porta lateral, el sistema va començar a fallar, perquè, fins i tot dins del recinte protegit pels murs alts del jardí, el vent em va colpejar amb una força salvatge. No era gens fàcil mantenir-se adormit. Al pati, mentre sortia marxa enrere, les branques superiors dels oms grunyien a les fosques, doblegades per la ventada.

Mentre m'allunyava del poble, vaig aconseguir tornar-me a ficar en el meu estat de trànsit, encara que el cap ja se m'havia posat en funcionament per rumiar mandrosament sobre aquell fenomen anomenat Harold Ingledew. Aquella manera que tenia de beure no era pròpia d'un home com ell. Aquell homenet d'uns setanta anys recordava més aviat un ratolí espantat i quan venia a la consulta, qualsevol dia feiner, era difícil fer-li pronunciar gaire més de quatre paraules remuguejades. Amb el seu millor vestit, amb el coll de la camisa que li anava set talles gran, era la imatge viva d'un ciutadà plàcid i mesell. Uns ulls blaus llagrimosos i les galtes enfonsades subratllaven aquest efecte, i només el color vermell brillant de la punta del nas feia sospitar altres possibilitats.